

**REFERAT AF KTO'S
EKSTRAORDINÆRE REPRÆSENTANTSKABSMØDE
DEN 8. FEBRUAR 2002**

1. Valg af dirigent

Formanden bød velkommen til KTO's ekstraordinære repræsentantskabsmøde.

Formanden foreslog på bestyrelsens vegne valg af Max Haugaard Nielsen, LC, til dirigent.

Der var ikke andre kandidater, og Max Haugaard Nielsen valgtes til dirigent.

Dirigenten takkede for valget og konstaterede, at repræsentantskabsmødet i henhold til vedtægternes § 4 var rettidigt indkaldt.

Dirigenten konstaterede ved opråb af medlemsorganisationernes navne, at mødet, jf. vedtægternes § 5, var beslutningsdygtigt, idet organisationer repræsenterende 99,71% af KTO's samlede medlemstal var til stede.

Følgende organisationer var ikke til stede:

Dansk Formands Forening
Dansk Frisør- og kosmetikerforbund
Dansk Kor Forbund
Det Kommunale Beredskabspersonales Landsforbund
Foreningen af Havnefogeder i Danmark
Kort- og Landmålingsteknikernes Forening
LederForum
Malerforbundet i Danmark

Endelig konstaterede dirigenten, at der ingen bemærkninger var til dagsordenen for mødet.

2. Overenskomst- og aftalefornyelsessituationen pr. 1. april 2002

Formanden redegjorde for forhandlingssituationen.

Han henviste til, at KTO-forhandlingerne brød sammen tirsdag den 5. februar. På grund af uenighed om niveauet for forlodsfinansieringen i den kommende 3-årige overenskomstperiode. Arbejdsgiverne stod på, at forlodsfinansieringen skulle udgøre 2,2 % - eller svarende til ca. 24 % af det samlede mulige aftaleresultat, medens KTO's forhandlingsudvalg var enige om ikke at ville gå op over 1,5 % - som var niveauet sidst, det vil sige ca. 14 % af aftaleresultatet.

Formanden fortalte dernæst om forhandlingsforløbet, der førte frem til dette sammenbrud.

Arbejdsgiverne åbnede forhandlingerne med at konstatere, at der lå et næsten færdigt KTO-forlig med enighed om en lang række indholdsmæssige ting, og med puljer på 1 %, 2 feriefri dage til

0,8 % og ca. 0,04 % til nogle småting. Endvidere, at det, der udestod, var enighed om de afgørende tal på generelle lønstigninger og forlodsfinansieringen og dermed det samlede resultat.

Han havde efter aftale med KTO's forhandlingsudvalg spillet ud med følgende hovedpunkter:

- At resultatet fra det statslige forhandlingsbord skaber forventninger i KTO om niveau for og indhold i et resultat.
- At KTO's absolutte hovedkrav er generelle lønstigninger, der forbedrer reallønnen for alle ansatte i amter og kommuner.
- At hovedkravet hænger sammen med, at alt for mange ikke får nogen lønudvikling lokalt i ny løn.
- At niveauet er generelle lønstigninger på 5,55 % i perioden, og de skal være sikret således, at der ikke må være mulighed for at reducere i de aftalte generelle lønstigninger.
- At der ikke er i tvivl om, hvilken vægt arbejdsgiverne tillægger budgetmæssige forudsætninger og økonomiaftale med regeringen, men at KTO ingen indflydelse har haft på dette.
- At det – hvis lønmodtagersiden skal tage hensyn til arbejdsgivernes budgetforudsætninger, herunder til budgetforudsætningen på 2,5 % det første år - har en pris af en ikke ringe størrelsesorden, som der skal kompenseres for. Derfor skal de generelle lønstigninger være sikret. Men der skal også anden kompensation til.
- At det er arbejdsgivernes krav, at hovedparten af aftaleresultatet skal anvendes til ny løn.
- At KTO kan konstatere, at der ikke i det statslige forlig er afsat midler til forlodsfinansiering på trods af, at det er aftalt, at ny løn i staten ikke længere er forsøgsordning.
- At KTO ikke har stillet krav om forlodsfinansiering, men til nød kunne være med til en forlodsfinansiering på niveau som sidst.
- At arbejdsgiverne må være opmærksom på problemerne om tre år, hvis staten uden forlodsfinansiering har haft en gunstig lønudvikling med ny løn, medens kommunerne på trods af forlodsfinansiering halter bagefter.
- At måden, ny løn tackles på, skaber en negativ stemning, fordi man oplever, at indstillinger trækker ud, at forhandlingerne går trægt, når de overhovedet kommer i gang, og at man bliver mødt med, at der ingen penge er.
- At presset fra regeringen mod amter og kommuner omkring økonomien skaber nervøsitet for, at penge til ny løn blot forsvinder i besparelser. Det gør det også yderst vanskeligt for KTO at tale om forlodsfinansiering i et forlig.

- At reguleringsordningen, der i den kommende periode udmønter en del midler, skal videreføres, og at udmøntningsprocenten skal forhøjes ved, at forlodsfinansieringen, der tages fra reguleringsordningens udmøntning, tages, før de 80 % beregnes.
- At reguleringen af gennemsnitsløngarantien i ny løn, der skal aftales i forhold til den samlede økonomiske ramme ved overenskomstfornyelsen, inklusive reguleringsordningen, sker med de generelle lønstigninger, puljemidlerne og forlodsfinansieringen.
- At man skal have ret til at få kigget på sine lønforhold, hvis man i et par år ikke har fået andel i kvalifikations- eller funktionsløn.
- At KTO's krav om opstramning af interessetvistsystemet, lokal konfliktret, og afskaffelse af a-contolønsystemet kan opfyldes ved, at der indføres en fase 4 i ny løn. Denne fase 4 består af en opmand, der skal vælge mellem enten arbejdsgiverens eller organisationens forslag til ny løn.
- At spørgsmålet om pension af tillæg i ny løn til tjenestemænd må finde en løsning i overensstemmelse med en skitse, der netop var udarbejdet i et samarbejde mellem arbejdsgiverne og KTO.
- At KTO for at komme op på et aftaleresultat i niveau med den statslige ramme havde nogle forslag. Indenfor rammen ville det være krav om forhøjelse af AKUT-bidraget, som kun koster 0,01 %.
- At der også kunne være tale om forslag – uden at det nødvendigvis var værdisat inden for rammen. De forslag, der kunne være tale om, er regulering af tjenestemandspensionerne, fx med forlodsfinansieringen – det vil sige på samme måde som regulering af gennemsnitsløngarantien. Der kunne også være tale om opmanden, som nævnt tidligere.

Formanden berettede videre, at arbejdsgiverne efter at have tænkt over udspillet kom med en opfordring til KTO om at komme med en pakke, der indebar 2 % i forlodsfinansiering – og hvor KTO stort set kunne få de foreslåede elementer. Måske ikke helt i KTO's udformning, men det lå klart i kortene, at arbejdsgiverne var parate til imødekomme KTO på de væsentligste punkter.

Han måtte imidlertid konstatere, at KTO ikke kunne bevæge sig op over 1,5 % i forlodsfinansiering – heller ikke selv om, KTO fik de andre elementer.

Personligt – og som forhandlingsleder - var det en overraskelse og en skuffelse for ham, at KTO ikke kunne indgå et historisk godt forlig. Han fandt, at KTO var på vej til få opfyldt en række hovedkrav med en forbedring af reallønnen til alle og i en udformning, der gav en høj grad af sikkerhed for, at de rent faktisk blev udmøntet.

Han erindrede om, at man, ved at sige nej, tager et stort ansvar for situationen. Hvis nej et fastholdes, er det nej til en lang række goder. KTO var på vej til at få en meget stor del af det, vi bad om, bortset fra en forhøjelse af udmøntningsprocenten i reguleringsordningen. Men det kom man jo heller ikke igennem med på det statslige område.

Han fandt, at det eneste, der reelt var uenighed om, var størrelsen på forlodsfinansieringen,

hvor skillelinien var 0,7% og reelt var den nede på ca. 0,5 %. Han vidste godt, at det ikke er procentens størrelse, når det drejer sig om holdninger til for eller imod forlodsfinansiering. Men når det handler om 0,5 % af lønsummen, som KTO's medlemmer kan forhandle om lokalt ud fra "udvikling" af lønmulighederne: kvalifikations- eller funktionsløn, så kan det være svært at fastholde en sådan holdning.

Han måtte som forhandlingsleder også se i øjnene, at et forlig kun kan nås, hvis alle er med. Han måtte konstatere, at spørgsmålet om forlodsfinansieringen var blevet et særdeles ømt punkt på KTO's side af bordet, og at den derfor skal være mindst mulig. Det er svært, når det samtidig er arbejdsgivernes hovedkrav, at den skal være størst mulig.

Parterne måtte konstatere, at der ikke var mere at mødes om, og at de specielle forhandlinger samtidig blev afbrudt. Vi kunne gensidigt kontaktes med nye idéer, og den 27. februar kunne eventuelt bruges til at mødes og vurdere situationen, herunder omfanget af strejkevarsler.

Formanden kommenterede herefter bestyrelsens indstilling til beslutning med henvisning til KTO vedtægterne § 17, stk. 1, således:

"For KTO er situationen med et forhandlingssammenbrud en ny og uprøvet situation. Udgangspunktet for KTO er, at det er et forhandlingsfællesskab, og hvis det på repræsentantskabsmødet konstateres, at der ikke er yderligere forhandlingsmuligheder, var det min opfattelse, at KTO's opgave formelt set er udtømt. Derefter er de enkelte organisationer på egen boldgade, og den mulighed eksisterer, at de enkelte organisationer indgår forlig med arbejdsgiverne.

Vi må derfor som det første undersøge, om vi som KTO står samlet omkring nej til forlodsfinansiering over 1,5 %, det vil sige, at vi viderefører den enighed, der var i forhandlingsudvalget om, at der ikke var basis for at nå et resultat.

Hvis der er enighed om det, vil jeg finde det naturligt, at vi også står samlet i KTO i det videre forløb, fordi basis for det, der skal ske, ligger i det hidtidige forhandlingsforløb.

Dette må indebære, at det er i KTO's forhandlingsudvalg, der efter repræsentantskabets behandling og godkendelse må vurdere, om der er basis for at komme med nye forhandlingsforslag overfor de kommunale arbejdsgivere. – Vi må som ansvarlige forhandlere altid vurdere alle elementer i en given situation og afprøve nye muligheder for at nå et tilfredsstillende resultat.

Det må også ligge i naturlig forlængelse af bestyrelsens forslag, at det i givet fald er et samlet KTO, der går videre også i forhold til forligsinstitutionen.

Der kan være forskellige vurderinger af, om det samlede mulige forhandlingsresultat var godt nok.

Pressen beskæftiger sig meget med de forskellige vurderinger. Der er på dette repræsentantskabsmøde ikke grund til at skjule, at der er forskellige opfattelser i forhandlingsudvalget. Personligt bliver jeg spurgt, når andre udtaler sig - nogen gange uden kildeangivelse - at den og den med forskellige motiver er for eller imod.

Jeg tror, alle kan opleve, at jeg personligt finder, at et forlig havde været på sin plads, og set fra min stol også ville havde været det bedste for KTO's medlemmer. Det, havde jeg håbet, var det, der styrede - frem for følelser, som er gode, men ikke altid egnet til at skabe forlig.

Der kan også være forskellige vurderinger af, hvor meget af det, vi allerede har været enige om ved forhandlingsbordet, vi kan få med i en samlet pakke i forligsinstitutionen.

Men eet scenarie kan jeg ikke få ud af hovedet: På et tidspunkt fremlægger forligskvinden en mæglingsskitse, hvor forlodsfinansieringen er en del højere end 1,5 % - og måske tættere på 2,2 % end på 1,5 % samtidig med, at en eller flere af de elementer, - de landevindinger for os - vi drøftede i forbindelse med opfyldelsen af arbejdsgivernes krav om forlodsfinansiering, er væk. Er vi virkelig parate til at betale den pris?

Nå, men medens I tænker over det, vil jeg gå videre.

Det forlyder fra dem, der har haft fornøjelsen af at tilbringe foråret på Skt. Annæ Plads, at forligsmanden vil lægge resultater til grund, som parterne har været enige om. Der er jo en del, vi har været enige om, men der foreligger ikke nogen underskrevne delresultater.

Efter forligsmandsloven bestemmer parterne selv ved hvem, de vil lade sig repræsentere, og derfor mener jeg formelt set, at der skal en repræsentantskabsbeslutning til, hvor organisationerne siger ja til, at KTO repræsenterer dem i forligsinstitutionen for så vidt angår de generelle spørgsmål.

Derfor skal vi i dag tage stilling til bestyrelsens indstilling til repræsentantskabet, nemlig at det er et samlet KTO, der går videre.

I den givne situation forventer jeg, at det er KTO's forhandlingsudvalg, der optræder i forligsinstitutionen.

Det er også den enkelte organisation, der bestemmer, om man vil gå i strejke eller foretage sig andet. Men hvis vi beslutter os for at stå sammen som fællesskab også i denne situation, vil det være nærliggende med en grundig konfliktkoordinering. Det kan dreje sig om bl.a. tidspunkter for afgivelse af konfliktvarsler og omfanget. Det er en opgave, vi i givet fald må give KTO. Det vil i praksis blive vores sekretariatsudvalg, der kommer til at stå for det.

Jeg har i mit indlæg ikke lagt skjult på, at der har været forskellige holdninger til sammenbruddet i forhandlingerne. Sammenbruddet har været drøftet i forhandlingsudvalget og i bestyrelsen, og i dag bliver der lejlighed til at drøfte forhandlingssituationen i repræsentantskabet.

Som formand for KTO vil jeg godt understrege, at det ikke nytter, at vi splitter os op og går solo.

Den situation vil arbejdsgiverne udnytte omgående.

Jeg vil godt erindre om den bæredygtige forhandlingsmodel for KTO, som vi var enige om ved KTO's forhandlingskonference for 1 års tid siden, nemlig at det er KTO, der

- kan sætte magt bag kravene
- kan skabe bedre resultater i fællesskab end hver for sig,
- kan levere et resultat, som medlemmerne kan tilslutte sig, og
- kan være en troværdig forhandlingsmodpart før, under og efter et forlig.

KTO har vist sig overlevelsedygtig ved utallige overenskomstfornyelser.

Jeg tror, at samtlige gange, jeg har deltaget i en overenskomstfornyelse har læst i dagspressen, at arbejdsgivere, arbejdsmarkedsforskere og enkelte i denne kreds har sat spørgsmålstegn ved KTO's overlevelse.

Men det er blevet dementeret ved hver eneste overenskomstfornyelse – med et KTO-forlig.

Organisationerne har flere gange konstateret,

- at der ikke noget alternativ til at stå sammen,
- at KTO kan levere resultater, som vi hver især ikke kan løfte.

Det tror jeg også, vi vil gøre denne gang.

Det er i vanskelige og svære forhandlingssituationer, at fællesskabet netop skal vise sin styrke. Derfor står jeg 100% bag den indstilling, bestyrelsen har fremlagt for repræsentantskabet i dag.

En indstilling, jeg beder repræsentantskabet om at tilslutte sig!”

Kirsten Nissen henviste til, at KTO er et unikt forhandlingsfællesskab, som der skal værnes om, og at det er vigtigt med en fri debat på repræsentantskabsmødet. Hun fandt det svært at forstå et sammenbrud i forhandlingerne på grund af en uenighed om 0,7% - og måske endda kun 0,5%. KTO havde forhandlet sig frem til et resultat, der blandt andet indebar reallønsforbedringer og andre forbedringer i rammeaftalerne - emner, som var KTO's hovedkrav.

Hun pegede på, at forlodsfinansiering aftalt ved OK-99 er udmøntet i dag, og er en del af medlemmernes løn. Hun fandt det svært at forklare medlemmerne, at de nu skal konflikte imod et resultat, som sikrer reallønnen, 2 feriefridage, en bedre regulering af tjenestemændenes pension, puljemidler og forbedringer i rammeaftalerne. Hun sagde, at det virkede som om, at der var gået selvsving i systemet.

Hun appellerede til, at KTO tænkte sig om, plejede forhandlingsfællesskabet og ikke organisationspecifikke interesser.

Jakob Bang tilkendegav, at PMF grundlæggende er imod en udbygning af forlodsfinansiering, men til gengæld går ind for, at ny løn ledsages af regler, der bringer de kommunale arbejdsgivere til forhandlingsbordet. Ny løn har en relativ usolidarisk profil. Han sagde, at for PMF ville et forlig med forlodsfinansiering ikke vække begejstring, men henviste til, at der allerede nu lå et tilsagn til en forlodsfinansiering på 1,5%. Han sagde, at det forhold, at forlodsfinansieringen indgår i gennemsnitslønngarantien imidlertid ændrer afgørende på organisationens forbehold mod forlodsfinansiering.

Han oplyste, at der i PMF's hovedbestyrelse var truffet beslutning om at anmode om en genoptagelse af forhandlingerne, velvidende at dette kunne indebære, at KTO måtte give indrømmelser på de 1,5%. En genoptagelse af forhandlingerne ville imidlertid kunne sikre de forbedringer i ny løn, som der allerede mellem parterne var opnået enighed om.

Arne Hansen erklærede sig enig i, hvad der var forelagt af formanden. Han fandt, at forhandlingsudvalget havde gjort et godt stykke arbejde. Han var nervøs for, at en stor forlodsfinansiering ville sende et forkert signal, men at forbedringer af ny løn blandt andet gennem forhandlingsfrister, opmand, generelle lønstigninger og pligt til drøftelse med medarbejdere, der i en periode ikke var kommet i betragtning til ny løn, ville kunne imødekomme problemerne med ny løn. Han anbefalede en genoptagelse af forhandlingerne.

Anne Worning konstaterede, at DS står bag indstillingen til repræsentantskabet, og at der i den efterfølgende proces var kastet lys over de mange gode elementer i den forligsskitse, som lå på bordet. En accept af forlodsfinansiering ville kræve, at der var redskaber til at håndtere ny løn. Hun fandt, at disse redskaber med den foreliggende pakke var til stede. Hun opfordrede til en genoptagelse af forhandlingerne.

Bente Sorgenfrey understregede vigtigheden i, at KTO står sammen, og at hun som medlem af forhandlingsudvalget var med til at træffe beslutningen om at forlade forhandlingsbordet. BUPL's hovedbestyrelse ønsker et forlig, som parterne selv har skabt, og ikke et forlig, der bliver til i forligsinstitutionen. Hun fortalte om et møde med et medlem, som først havde spurgt, hvad forlodsfinansiering var, og dernæst spurgte til, hvor meget der skilte parterne ad i forhandlingerne. Hun fortalte, at afstanden mellem parterne svarede til 150 kr. for det pågældende medlem – før skat, hvorefter medlemmet havde rystet på hovedet af situationen. Hun fandt, at det ville blive svært at forklare konflikttemaet for medlemmerne.

Kim Mertz sagde, at Elforbundet ikke kunne anbefale en forhøjelse af forlodsfinansieringen, da medlemmerne ikke ønskede flere midler til ny løn. De fleste steder var erfaringerne med ny løn negative. Hvis de kommunale arbejdsgivere i den næste overenskomstperiode ville anvende flere penge til ny løn lokalt end hidtil, så kunne spørgsmålet om forlodsfinansiering til den tid overvejes.

Kenneth Bergen sagde, at håndværkerforbundene går ind for principper, at man står fast ved disse og om nødvendigt kæmper for disse. Men han fandt ikke, at den nuværende situation handlede om principper. Der er fra organisationernes side sagt ja til ny løn, og i forhandlingerne var der opnået enighed om en række nye elementer i ny løn, herunder om forbedring af gennemsnitsløngarantien. Det måtte være muligt at forhandle sig frem til en løsning på uenigheden om forlodsfinansieringens størrelse. Han fandt, at det ikke var muligt at forklare en konflikt på det foreliggende grundlag, og han opfordrede til, at forhandlingsudvalget fik mandat til at forhandle en løsning hjem.

Svend M. Christensen erklærede AC's støtte til bestyrelsens indstilling til repræsentantskabet. Han fandt det positivt med en fordomsfri og åben diskussion på repræsentantskabsmødet. AC's udgangspunkt for forhandlingerne var et krav om størst mulige generelle lønstigninger, der sikrede en reallønsudvikling for alle. Ny løn med forlodsfinansiering er en model, som AC ikke finder ideel, og derfor har man et ønske om at afskaffe forlodsfinansieringen – og i hvert fald ikke medvirke til en udbygning. Han henviste til, at forlodsfinansiering ikke indgår i det statslige resultat. De kommunale arbejdsgivere kan lade midler tilflyde ny

løn, som efterfølgende reguleres via reguleringsordningen. Han fandt, at forlodsfinansiering sendte signaler om et loft eller en pulje, og at dette var uhensigtsmæssigt.

Han henviste til, at nogle måske undrede sig over, at AC kunne være med til en forlodsfinansiering på 1,5%, når AC har et krav om at afskaffe forlodsfinansiering. Han forklarede, at AC havde erkendt, at der på det (amts)kommunale område var aftalt ny løn med forlodsfinansiering, og at det ville være uforsvarligt at afvise at afsætte de samme midler som i sidste ok-periode. Grænsen på 1,5% var derfor ikke tilfældig sat.

Han kritiserede de kommunale arbejdsgiveres insisteren på at accelerere udbygningen af forlodsfinansiering i den kommende ok-periode, når de ved, at der på medarbejdersiden er modstand mod lokal løndannelse, en modstand som blandt andet skyldes de kommunale arbejdsgiveres manglende vilje til at bruge ny løn konstruktivt.

Han orienterede om, at AC's bestyrelse har taget situationen med et forhandlingssammenbrud til efterretning, og meddelte, at der tillige er sammenbrud på AC's forhandlingsområde. Man finder ikke grundlag for at forhandle videre. Der var desuden et ønske om, at der snarest udsendes konfliktvarsler.

Han erindrede om, at et samlet KTO også må respektere de forskelle, der måtte være blandt organisationerne. De kommunale arbejdsgivere kunne med rimelighed tage imod tilbuddet fra KTO om en forlodsfinansiering på 1,5%. Han erkendte, at der er en risiko ved en konflikt, men at hovedansvaret for den forestående konflikt er de kommunale arbejdsgiveres.

Jakob Bang replicerede i forhold til Svend Christensens indlæg, at PMF finder det vigtigt, at organisationerne tilkendegiver sine forskellige motiver bag en beslutning om for eller imod, at forhandlingsudvalget søger et evt. nyt forhandlingsmandat til at finde en løsning på den foreliggende situation. Han savnede en forklaring på AC's motiv. For PMF udgør forlodsfinansiering en mulighed for at undgå for stor skævdeling i forbindelse med udmøntningen af ny løn.

Karsten Andersen sagde, at han undrede sig over den foreliggende situation, og at han havde forventet et forlig. Han sagde, at der blandt medlemmerne i Landsklubben for Deltidsansatte Brandfolk var meningsforskelle om ny løn. Nogle var skeptiske, mens andre havde erkendt, at ny løn var kommet for at blive. Medlemmerne har svært ved at tage ny løn alvorligt henset til de midler, der hidtil har været at forhandle om. Han kunne forstå en evt. konflikt, der handlede om et ja eller nej til ny løn. Han mente, at de kommunale arbejdsgivere i overenskomstforhandlingerne havde givet indrømmelser til ny løn, og at en stigning fra 1,4% til 2% under disse forhold ville være betryggende. Han fandt det vigtigt, at man ikke på dette grundlag blokerede for en løsning.

Anni Herfort Andersen sagde, at den foreliggende situation ikke handlede om skyld eller ære, men at det handlede om principper for ny løn og aftaleret. Hun fandt det utilfredsstillende, at de lokale forhandlere alt for ofte blev mødt med udsagn fra de lokale arbejdsgivere om, at der ej var penge at forhandle om eller, at de ikke havde tid til at forhandle. Sammenbruddet handler ikke om ny løn, men hvordan ny løn. Med forlodsfinansiering er der i princippet tale om at låne de kommunale arbejdsgivere penge. Hun sagde, at de kommunale arbejdsgivere har et krav om økonomisk råderum, men henviste til, at de allerede i dag har et økono-

misk råderum, som de kan anvende. Hun henviste til, at LC's udgangspunkt var ingen forlodsfinansiering.

Kim Simonsen tilsluttede sig formandens redegørelse. Han erindrede om, at der var aftalt mange former for ny løn. Han fandt, at debatten i dag afspejlede, at udmøntning af ny løn er forskellig fra organisation til organisation, og at det derfor var vigtigt at lytte til organisationernes forskellige situation. Han var enig i problemstillingen med forlodsfinansiering, men sagde, at der var mange gode resultater på de øvrige områder fx generelle lønstigninger, TR-vilkår, forhandlingsfrister, opmand og ikke mindst kravet om en drøftelse, såfremt man ikke er kommet i betragtning til ny løn i en årrække, som særligt ville være til gavn for de solide, trofaste medarbejdere, der først og fremmest passede deres arbejde.

Poul Winckler takkede for debatten. Det var godt med en drøftelse i en bredere kreds. Han sagde, at forhandlingsudvalget havde lyttet til de mange indlæg, og at dette ville indgå i forhandlingsudvalgets videre overvejelser. Han noterede sig, at ingen havde kommenteret på behovet for koordinering af konfliktvarsler. Han fandt derfor, at sekretariatsudvalget bør varetage den koordinerede funktion.

Repræsentantskabet vedtog enstemmigt bestyrelsens forslag om den videre afvikling af overenskomst- og aftalefornyelsessituationen pr. 1. april 2002:

1. At det er KTO, der varetager det videre forløb for så vidt angår de generelle løn- og ansættelsesvilkår for ansatte i amter og kommuner. Heraf følger
 - At det er KTO's forhandlingsudvalg, der vurderer, om der er basis for at fremsætte nye forhandlingsforslag overfor de (amts)kommunale arbejdsgivere
 - At det er KTO, der repræsenterer medlemsorganisationerne i forligsinstitutionen angående generelle vilkår
 - At KTO's forhandlingsudvalg er KTO's delegation i forligsinstitutionen.
2. At repræsentantskabet anbefaler, at der for at sikre størst mulig styrke i en generel konfliktsituation, foretages fornøden overordnet konfliktkoordinering i KTO.

3. Eventuelt

Formanden takkede Max Haugaard Nielsen for ledelsen af repræsentantskabsmødet.

Han takkede endvidere for det store fremmøde og fremhævede, at det er vigtigt med opbakning i forhold til det videre forløb. I forhold til pressen tilkendegav han, at det, der er sagt i dag, er det, der gælder. KTO ønsker ikke uro eller interne angreb på hinanden. Alle organisationer har på repræsentantskabsmødet haft mulighed for at tilkendegive sine synspunkter.